

Merete Pryds Helle

En rundgang

Se. Det første jeg kommer til, er en skov. Den er sort og hvid og himlen er sort og sneen er hvid eller også er sneen sort og himlen hvid. Nogen har forsøgt at hugge skoven ned. I de strenge rammer holdes den uregerlige plantevækst nede. Der er træstammer; eller nej, det er bare noget jeg tror, skoven er så streng grafisk, at jeg burde se den som den, sort på hvidt, hvidt på sort, ikke andet end streger og former. Men jeg kan ikke lade være med at se en skov, en skov der kunne findes i et andet univers, måske det univers jeg er i, når jeg drømmer, eller lige før jeg vågner om morgenen fordi alting er så stille, og så er det sne, der er faldet. Der er intet grønt her i rummet, ingen duft, alligevel ser jeg en skov. Der er hugget ned. Der maser sig på. I træsnittet træder årerne fra trykpladen igennem med sine årringe. De er mere grå end sorte. Årringene i papiret viser tiden, der er skåret af, standset, ligesom skoven, der er skåret ned. Men det gør ingenting. For der er noget tilbage. Skønhed er det vel. Det æstetisk fuldendte øjeblik. Skønheden der overvinder døden. Det er en befrielse, øjeblikket af stilstand i sort og hvid enkelhed. Man kunne dø.

Men det gør man ikke, ikke lige nu, i stedet går man videre til det næste rum, og pludselig er det vildt, en farveeksplosion, alt andet blegner ved siden af. Jeg er ikke længere alene i min skov. Farverne rækker ud efter mig, de vil mig noget, de vil ud af deres rammer og erobre mig. De er lyserøde, grønne, blå. De er samfundet. De kommer med medaljer for alle de gange, jeg er død for en sag, for alle de gange jeg har gjort det rigtige i den forkerte sags tjeneste. Jeg bliver også bedt om at sige noget. Samfundet står klar med sine fjernsynsmikrofoner, og jeg kan ikke afvise dem, farverne er for stærke, de insisterer, de kommunikerer, begivenhederne drypper ud over gulvet, hvilken som helst begivenhed, hvilken som helst dåd.

Og så alligevel. Også her vil skønheden noget. Men hvor den i den sort hvide skov bevægede mig midt i stilstanden, finder skønheden her et punkt af stilstand midt i stormen. Historien der pisker derudad og river os med. Men alle disse farver er ikke kun bevægelse, de laver også et udefinerligt punkt af skønhed.

Jeg standser op midt i rummet, her er jeg et øjeblik, her kan man næsten danse. Jeg kommer til at tænke på Rosa Luxembourg, der ikke ville lave revolution, hvis hun ikke kunne danse. De her malerier er badet i revolutioner og medier og benzin, men de danser stadig. De udstiller den menneskelige dårsks rene form, medaljen, fjernsynsinterviewet, men løfter dårsken op, så den hvirvler rundt i rummet. Skal man græde eller danse? Måske begge dele, måske er der ikke noget svar, men spørgsmålet formuleret på en helt ny måde.

I det næste rum falder jeg lidt til ro. Bliver mere melankolsk. Her er medaljerne malet kun grå, og aldrig har gråt lignet blod så meget. Der er også lyserød farve om medaljens tomme form. Der er trykte medaljer bag glas. Der er lidt skov der står stille på en væg. Foran skoven er et led, der fører ind i skoven. Hvis jeg vil, kan jeg gå derind, komme lidt væk fra samfundet. Jeg går gennem leddet ind i billedet. Jeg kommer ind i det næste rum. Den lyserøde farve, der har løbet efter mig gennem rummene som en hund halser foran og kaster sig op på væggen. Her er også en lyd. Forunderlig. Der er masser af ukrudt her, men det kan ikke holde sig indenfor en ramme. Det må gentage sig mangfoldige gange, den samme form prøver sig selv af i forskellige størrelser. Men det er ikke nok, ukrudtet er klatret helt ud af maleriet, det er blevet ler, der muntert befolker en væg.

Man kan ikke holde ukrudt nede. Man kan ikke holde farverne og slet ikke skønhed nede. Man kan forsøge at hugge en træstamme over, men den er stadig smuk. Uovervindelig. Man kan mase rundt med sine medaljer og terpentinflasker. De er også bare en form. Vi er også bare farve. Og ukrudt, der vokser vildt. Vi er en farvestrålende dans for denne stilstand.

Merete Pryds Helle